

Τοῦ Ἀρχιμ. Βαρλαάμ Μετεωρίτου

Καὶ τί εἶναι ἀγάπη, φίλοι μου;

Ἀγάπη: Μία λέξη πού δὲν μπορεῖς νὰ τὴν περιγράψῃς μὲ λόγια! Μία λέξη πού ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε γράμματα ἀλλὰ ἔχει τόση μεγάλη σημασία. Ἀγάπη! Μία λέξη, πού στὸ ἄκουσμά της κάποιος μπορεῖ νὰ δακρύσῃ! Μία λέξη, πού μπορεῖ νὰ συνδεθῇ μὲ τὴ χαρά, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ λύπη!

Μία λέξη πολυφορτωμένη, στὴν ὁποία, ὅμως, δὲν χωροῦν οὔτε κανόνες οὔτε ὁρισμοί.

Μπορεῖ, ἄραγε, κανεὶς νὰ τὴν ὀρίσῃ λέγοντας εἶναι "αὐτό" καὶ "αὐτό" καὶ δὲν εἶναι "ἐκεῖνο";

Ἡ ἀγάπη δὲν σταματᾷ ποτὲ ἐκεῖ... δὲν ἔχει πρόσωπο, ἡλικία, οὔτε χῶρο καὶ χρόνο. Δὲν μπορεῖς νὰ τὴν ἐξηγήσῃς, οὔτε νὰ τὴν περιγράψῃς μὲ λέξεις· ἀγαπᾷς γιατί ἀπλᾶ ἔτσι νιώ θεις.

Καθορίζει τὴν κάθε μας στιγμή, τὸ κάθε μας λεπτό...

Μπορεῖ νὰ τὰ ἀλλάξῃ ὅλα... δὲν ἔχει λογικὴ...(!)

Δὲν εἶναι ἓνα πρᾶγμα... δὲν εἶναι κἂν πρᾶγμα...(!)

Εἶναι συναίσθημα... ἀσαφές, παραπλανητικό, ἔντονο, παράδοξο.

Εἶναι προτιμότερο νὰ τὴν αἰσθανθῇς, παρὰ νὰ τὴν ὀρίσῃς. Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀφήσῃς τὶς πράξεις νὰ τὴν ἀποδείξουν, παρὰ τὰ λόγια. Εἶναι καλύτερα νὰ μὴ μιλάμε γι' αὐτή, ἀλλὰ νὰ ἀφήσουμε ἀνοιχτὴ τὴν ψυχὴ νὰ ἐκφραστῇ.

Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι προϊόν τῆς σκέψης.

Δὲν περιορίζεται, οὔτε δεσμεύεται... εἶναι τὸ τῶ ρα, εἶναι τὸ παρόν.

Δὲν εἶναι τὸ "θὰ ἀγαπήσω" οὔτε τὸ "ἀγάπησα".

Δὲν μπορούμε νὰ ποῦμε "σὲ ἀγαπῶ", γιατί αὐτὸ ἀποκλείει τὴν ἀγάπη γιὰ κάποιον ἄλλον...

Ὅταν ἀγαπᾷς, δὲν πρόκειται νὰ ἀκολουθήσῃς κανέναν.

Ἡ ἀγάπη δὲν ὑπακούει.

Ὅταν ἀγαπᾷς, δὲν ὑπάρχει σεβασμός, οὔτε ἀσέβεια... δὲν εἶναι προσωπικὴ ἢ μὴ προσωπικὴ... ἠθικὴ ἢ ἀνήθικη, οἰκογενειακὴ ἢ μὴ οἰκογενειακὴ...(!)

Ἡ αγάπη δὲν ἔχει ἕναν κανόνα ἢ κώδικα, τὸν ὁποῖο ἔχει δημιουργήσει ἡ κοινωνία στὴν ὁποία ζοῦμε...(!)

Πολλοὶ βάπτισαν τὴν αγάπη μὲ λάθος οὐσία...(!) Τὴν στόλισαν μὲ πλοῦτο, ὑλικά ἀγαθὰ καὶ τὴν ἀνάγκη τῆς εὐκολίας...(!) Τὴν ἐπλάσαν σὰν τὴν καραμέλα τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ τὴν ξεστόμισαν σὲ στιγμὲς ποὺ ὅλα γύρω τους, φαινομενικά, ἦταν ἐντάξει...(!) Τὴν χρησιμοποίησαν, ὡς δόλωμα, στὸ νὰ κρατοῦν κοντὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὕστερα τὴν ξεφτίλισαν, φεύγοντας σὰν τὸν κλέφτη στὴν πρῶτη ἀναποδιά...(!)

"Σ' ἀγαπῶ" θὰ πῇ νὰ εἶσαι παρὼν καὶ στὰ πιὸ δύσκολα σκαμπανεβάσματα.

Ἡ αγάπη εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός: "ὁ Θεὸς αγάπη ἐστὶ" (Α' Ἰω. 4.16), δὲν λέει ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει αγάπη, ἀλλὰ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι αγάπη. Καὶ πράγματι, ὁ Θεός, δὲν εἶναι ἕνας "τιμωρὸς" Θεός, ἢ ἔστω ἕνας "δίκαιος" Θεός, κατὰ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα καὶ σταθμά, εἶναι "Ἀγάπη".

Ὁ Χριστὸς μᾶς προτρέπει: "Ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτό σου" (Μτ. 22.37), οὔτε λιγότερο, οὔτε περισσότερο. Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἀποδεικνύει περὶτρανα ὅτι, γιὰ νὰ φτάσης τὸ μέγιστο ἀγαθὸ τῆς αγάπης πρὸς τὸ ἄλλο πρόσωπο, θὰ πρέπη πρῶτα νὰ ἔχῃς κατακτήσει τὴν αγάπη γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Ἡ αγάπη πρὸς τὸν πλησίον, εἶναι τὸ μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ στὴν αγάπη πρὸς τὸ Θεό, γιὰτὶ ὁ Χριστὸς, "ὁ ἀληθινὸς Θεός" (Α' Ἰω. 5.20), εὐδόκησε νὰ ντυθῇ μυστικὰ τὸν κάθε πλησίον μας.

Ἀγάπη εἶναι νὰ εἶσαι πρόθυμος νὰ θυσιάσης ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτό σου γιὰ αὐτὸν ποὺ ἀγαπᾷς. Ἡ αγάπη θέλει θυσιέες. Θέλει τὸ "ἐμεῖς" καὶ ὄχι τὸ "ἐγώ". Δὲ θέλει ἐγωισμό. Θέλει νὰ δίνῃς, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ πάρῃς.

Ἀγάπη εἶναι νὰ βλέπῃς κάποιον ποὺ εἶναι λάθος καὶ ἐσύ νὰ τοῦ δείξης τὸ σωστὸ δρόμο... Ἀγάπη εἶναι νὰ ἀγαπᾷς κάποιον καὶ νὰ θές τὸ καλὸ του καὶ μόνο. Νὰ χαίρεσαι ποὺ εἶναι εὐτυχισμένος, ἀκόμη καὶ ἂν δὲν εἶναι κοντά σου... θὰ εἶναι δίπλα σου, ἀλλὰ ὄχι κοντά σου... δὲν ἔχει σημασία, ἔτσι εἶναι ἡ ζωὴ! Ἀγάπη εἶναι νὰ κάθεσαι σὲ ἕνα παγκάκι μὲ τὸν συνάνθρωπό σου μετὰ ἀπὸ χρόνια καὶ νὰ κουβεντιάζῃς ἡρεμα. Ἡ αγάπη ἀπαιτεῖ μηδενικὴ δύναμη, μηδενικὴ ἐξουσία. Ὅπου ὑπάρχει ἐξουσία δὲν ὑπάρχει αγάπη. Τὸ ἕνα εἶναι σκιά τοῦ ἄλλου, ἔτσι εἶναι! Στὴν αγάπη ὅλοι εἶναι ἴσοι. Ἐὰν προσπαθῇς νὰ εἶσαι πάνω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο σου, ἴσως δὲν τὸ σέβῃσαι... ἴσως δὲν τὸν ἐκτιμᾷς... γενικῶς, δὲν... δὲν... δὲν...!

Ἀγάπη, εἶναι νὰ μένῃς, ὅταν ἔχῃς ὅλους τοὺς λόγους νὰ φύγῃς.

Καὶ ξέρεις τί εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο;

Νὰ μείνῃς μετὰ... νὰ μείνῃς μετὰ τὸν καβγά... νὰ μείνῃς μετὰ τὶς βαριές κουβέντες... νὰ μείνῃς ἀφοῦ χτυπήσῃς τὸ χέρι στὸ τραπέζι... νὰ μείνῃς ἀφοῦ κλείσῃς τὴν πόρτα μὲ θόρυβο πίσω σου... νὰ μείνῃς στὸ τέλος...! Νὰ πῇς ὅ,τι ἔχεις νὰ πῇς, νὰ φωνάξῃς, νὰ ἀντιδράσῃς, ἀλλὰ νὰ μείνῃς!

Νὰ σπᾷς τὰ ὀριά σου μόνο καὶ μόνο μένοντας τὴν στιγμὴ ποὺ ὅλα σοῦ λένε φύγε. Νὰ κοιτάξῃς τὸν ἐγωισμό σου κατάματα. Ναὶ ναί! νὰ τὸν κοιτάξῃς, ἀλλὰ νὰ μὴν τὸν φορέσῃς κορὼ νὰ στὸ κεφάλι σου...!

Νὰ ζητήσῃς συγγνώμη. Νὰ δώσῃς ἐξηγήσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ ζητήσῃς ἐξηγήσεις. Νὰ νιώσῃς τὸν ἄλλο. Νὰ μπῇς στὴ θέση του.

Νὰ τὸν πάρῃς ἀγκαλιὰ τὶς στιγμὲς τοῦ πιὸ μεγάλου θυμοῦ καὶ νὰ τοῦ πῇς "ἐγὼ θὰ μείνω"...!

Νὰ κάνῃς τὸν ἄλλο ἐπιλογὴ σου, ὄχι γιὰ τόσο ὅσο... ὄχι ὑπὸ συνθήκες, ἀλλὰ κάτω

από όλες τις συνθήκες...!

Να μη δώ σης υποσχέσεις και να μην πῆς μεγάλα λόγια, ἀλλὰ να μείνης...!

Να μην κουνήσης ροῦπι ἀπὸ ἐκεῖ πού ἀγαπᾷς και ἄς γίνουν ὅλα κομμάτια... ὅλα να γίνουν κομμάτια, ἐκτὸς ἀπὸ σένα...!

Γιατί, ὅ,τι εἶσαι και ὅ,τι νιώ θης, ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὶς στιγμές πού ὅλα σοῦ λένε "φύγε", ἀλλὰ ἐσύ ἐπιλέγεις να μείνης!

Ζητήθηκε ἀπὸ τὸν ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο να τοὺς πῇ τί εἶναι αγάπη; Καὶ ἀπάντησε:

"Ἡ αγάπη εἶναι ἡ χαρά, τὸ να δίνης στοὺς ἄλλους χαρά.

Ἀγάπησε, ἄνθρωπε, γιατί και ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ ἐσένα και ἂν ἀγαπᾷς ὅλους γίνεσαι ὁ πιὸ ὁμορφος ἄνθρωπος!

Συγχώ ρεσέ τους, ἄνθρωπε, ὅλους, γιατί και ὁ Θεὸς σέ συγχωρεῖ κάθε μέρα και συγχωρῶ ντας ὅλους γίνεσαι ὁ καλύτερος ἄνθρωπος!

Ἀγάπησε τοὺς ἀνθρώ πους ὅλους, γιατί ἀκόμα και ὁ Θεὸς σέ ἀντέχει, και ἀντέχοντάς τους ὅλους, χωρὶς γκρίνια, γίνεσαι ὁ πιὸ ἰσχυρὸς ἄνθρωπος!

Ἄκουσε, ἄνθρωπε, τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, γιατί και ὁ Θεὸς σέ ἀκούει και τότε γίνεσαι ὁ πιὸ ἐλεύθερος ἄνθρωπος!

Προσεύχεσαι, ἄνθρωπε, γιατί και ὁ Θεὸς σέ ἀκούει ὅταν τοῦ μιλάς και τότε γίνεσαι ὁ πιὸ πιστὸς ἄνθρωπος!

Βοήθα, ἄνθρωπε, κάθε φορά, γιατί και ὁ Θεὸς σέ βοηθᾷ και τότε γίνεσαι πιὸ πλούσιος ἄνθρωπος.

Να εἶσαι ἐλεῆμον, ἄνθρωπε, γιατί και ὁ Θεὸς εἶναι φιλεῦσπλαγχνος μαζί σου και τότε γίνεσαι ὁ πιὸ γεμάτος ἄνθρωπος!

Χαρά, ἄνθρωπε, στὰ κοντινά σου, γιατί και ὁ Θεὸς σοῦ δίνει χαρὰ και μετὰ γίνεσαι ὁ πιὸ ἀγαπημένος ἄνθρωπος!

Χαμόγελο, ἄνθρωπε, μὲ ψυχὴ, γιατί ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε μία ζωντανὴ και ὀρθολογικὴ ψυχὴ και τότε γίνεσαι ὁ πιὸ χαρούμενος ἄνθρωπος!"

Χρειάζεται, φίλοι μου, να κινούμαστε και να ἐνεργοῦμε σὲ ἓναν ἀτέρμονα χορὸ ἀγάπης... να μποῦμε στὴ συχνότητα τῆς ἀγάπης... να ἀγαπήσουμε, δηλαδή, τὸ διπλανό μας, τὸ συνάνθρωπό μας: ἀγνά, ἀνιδιοτελῶς, θυσιαστικά. Ὄταν θυσιάσουμε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ πλησίον μας, τότε, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔρχεται μέσα μας να κατοικήσῃ και δίνει μυστικὰ στὴν ψυχὴ μας τὴν πληροφορία τῆς ἀγάπης Του. Τότε κάθε φόβος, φοβία, ἀναστολή, ἐρώ τημα, ἀμφιβολία, δισταγμὸς φεύγει ἀπὸ μέσα μας. Καὶ ζοῦμε... ὦωωω! ἀλήθεια, τί ζοῦμε; Ζοῦμε τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς και προγευόμαστε τὴν πληρότητα τοῦ μέλλοντος..., δὲν χρειαζόμαστε τίποτα ἄλλο, γινόμαστε "κατὰ χάριν Θεός"!